

Rijk en vrij

Colofon

Isbn: 9789083547169

© **Auteur:** Conny Coppen, www.connycoppen.nl

Genre: innerlijke ontwikkelingsroman

Reflectieve literaire non-fictie

NUR 320

Eerste druk: mei 2026

Grafisch ontwerp cover:

KanCrations.com

Omslag schildering: Annelies Moerings

Illustratie pagina 6: Illustratie, Paul van Kan, paulvankan.eu

Dit is een uitgave van:

Uitgeverij de Vrijheid

Uitgeverijdevrijheid.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, en/of openbaar gemaakt worden door druk, fotokopie, microfilm of wat dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

Rijk en vrij

steeds opnieuw kiezen voor vertrouwen.

Conny Coppen

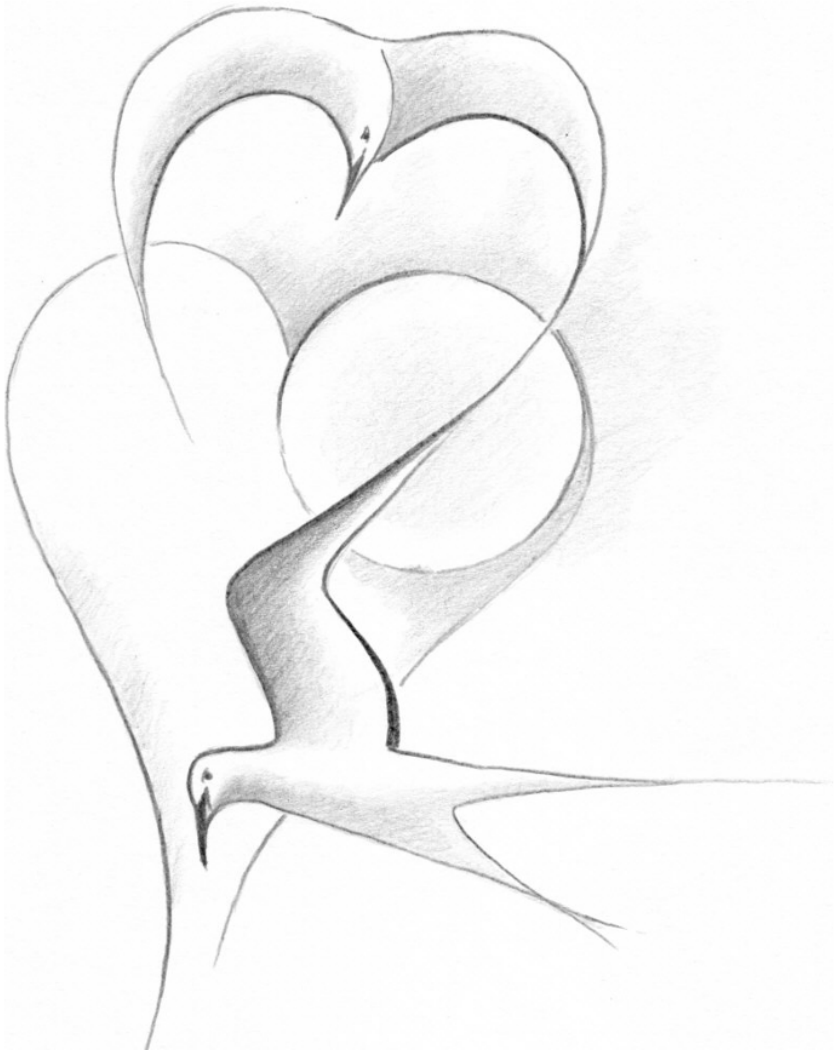
Voor allen die ik liefheb.

*Als je de reis naar binnen werkelijk aangaat,
draagt het leven je —
en surf je op een golf van wonderen.*

Conny Coppen

Inhoud

1. Rijk en vrij	7
2. Finca mi Corazon	11
3. Geld	18
4. Durf ik de roep te volgen?	25
5. Bron	29
6. Ander huis	35
7. Gods wegen	39
8. Maak er het beste van	44
9. Nee toch?	48
10. Tijd voor reflectie	54
11. Oselling	60
12. Ontvang	65
13. Grote stappen stress	72
14. Flits	76
15. Taak	80
16. Stilte	83
17. Verhelderen	87
18. Afstemmen	93
19. Consequenties	95
20. Rijk? Vrij?	98
21. De rijkdom van vriendschap	102
22. Alleen	108
23. Nacht	115
24. De kogel door de kerk	120
25. Het hek van de dam	126
26. Alles stroomt	132
27. Hier	138
28. Landen	144
29. Kerst	147
30. De herhaling	153
31. Shit	159
32. Een onverwachte golf	172
33. Knipoog van het leven	178
34. Afronden	182
35. Toegift	186
Supplement. De Droom	192

1.

Rijk en vrij

Wat is rijkdom eigenlijk?

Wanneer heb je een rijk leven?

En wanneer voel ik me echt vrij?

Is dat wanneer ik kan gaan en doen wat ik wil?

Of zijn rijkdom en vrijheid in wezen een innerlijke staat?

Het is zes uur in de ochtend. Vanuit mijn warme holletje in het appartement van mijn ouders hoor ik de klokken van de Christoffelkerk luiden — dat heerlijke geluid dat meteen een gevoel oproept van thuis, geborgenheid, geliefd en veilig zijn.

Ik rek me uit en transformeer mijn bed weer in een bankje. Het is tijd om te gaan. Zacht sluip ik de woonkamer in en was me in de keuken om mijn ouders niet wakker te maken. Daarna huppel ik de trap af naar mijn volgeladen nieuwe auto, die op hun plekje in de garage mocht staan.

Als ik weer boven kom om de sleutel van de garagepoort terug te leggen, is mijn negentigjarige vader al opgestaan om me te helpen, de schat. Hij staat daar in zijn grijze pyjama met een trui erover en glundert verrast als hij me ziet.

‘Ik was al naar beneden gelopen om je te helpen,’ zegt hij, ‘maar jouw auto was al weg en de onze stond weer op zijn plek. Ik dacht dat je al vertrokken was.’

‘Ik drink nog een kopje thee en dan ga ik,’ antwoord ik. Mijn hart opent zich in een grote glimlach.

Hoe ouder hij wordt, hoe liever en zachter. De gehechtheid aan status en 'iemand zijn' is langzaam van hem afgevallen. Wat overblijft is eenvoudig liefde — ook al liggen zijn hoorapparaten nog op het nachtkastje en werken zijn hersenen trager dan vroeger, of lopen ze soms vast in oude verhalen en gewoonten. Met alles wat aftakelt en waar hij mee worstelt, groeit de liefde. In elk geval mijn liefde voor hem — en de zijne voor mij.

Na de thee loop ik naar de slaapkamer waar mama nog diep onder de dekens verstopt ligt. Ik geef haar een kus op haar wang.

'Dag lieverd.'

Kreunend opent ze een oog en mompelt:

'Dag schat, heb het goed. Goede reis.'

'Slaap maar lekker verder. Het komt goed.'

Ik loop zachtjes hun slaapkamer uit om papa gedag te zeggen. Het zijn niet zomaar twee armen om mij heen. Zijn omhelzing is als duizend sprakeloze armen die meer zeggen dan er in een boek past.

'Ik vind het zo fijn dat je nog even dag kwam zeggen,' zegt hij.

En dan komen die woorden die hij wel vaker zegt, maar die nu lijken te spreken vanuit elke vezel van zijn lichaam — of misschien ontvang ik ze nu pas in elke vezel van het mijne.

'Ik vind je zó lief.'

Dat is misschien wel de grootste rijkdom in mijn leven, denk ik: een vader die zo van je houdt en dat ook uitspreekt. Een vader die vreugdevol opveert en met open armen op me afkomt wanneer ik langskom — ook al zijn zijn knieën versleten en struikelt hij soms bijna over zijn voeten.

‘Ik hou ook zo veel van jou.’

Ik beantwoord zijn omhelzing met alle armen die ik heb — de tastbare én die duizend ontastbare armen.

Die ontastbare armen blijven er ook wanneer ik even later wegrijd. Het zijn die armen die ervoor zorgen dat al na vijf minuten een grote ervaring mij overvalt:

mijn hart barst open.

Onverbiddelijk vlamt de liefde door me heen, en in haar kielzog brandt het besef dat het elk moment de laatste keer kan zijn geweest. Hij is negentig. En hij gaat samen met mama ook nog op reis.

Dat het zomaar kan stoppen is een genadeloos gegeven van het leven: wat je lief is kan elk moment eindigen. En toch brengt juist dat besef een andere rijkdom — het inzicht dat niets vanzelfsprekend is en dat het ertoe doet alles te omarmen en lief te hebben.

Ik heb me al vroeg moeten leren verhouden tot de eindigheid van het leven. Juist dat heeft me veel gebracht. Ook dat heeft me rijk gemaakt: rijk aan bewustzijn, mededogen, inzicht, vergeving, innerlijke veerkracht en nog zoveel meer.

Liefde en pijn horen haast onlosmakelijk bij elkaar, net zoals geluk zijn tegenpool kent. De jarenlange oefening om te leren omgaan met de vreemde en onverwachte wendingen van het leven heeft me vrijer gemaakt. Niet dat ik ooit helemaal vrij was — maar het komt nu toch aardig in de buurt. Misschien ook omdat de fysieke vrijheid door mijn bloed bubbelt: ik kan gaan en staan waar ik wil.

‘Ik vind het wel heel erg als je zo ver weg gaat,’ zei mama gisteravond.

Ik hoorde haar. Mijn hart hoorde haar ook. Woorden had ik niet, maar wat in het hart binnenkomt, werkt door. En zo komen haar woorden weer omhoog nu ik met mijn nieuwe auto mijn geboortestad uitrijd. Ze vindt het heel erg dat ik wegga. Ze houdt van me. Ze wil me dichtbij. Ik begrijp het. In haar plaats zou ik hetzelfde voelen.

Voorheen zou dat me hebben tegengehouden. Ik houd van haar en wil alles doen wat in mijn vermogen ligt om het haar goed te laten gaan. Die liefde nam vroeger soms ongezonde vormen aan: mezelf weggeven, me opofferen, mijn eigen behoeften niet meer voelen. De droom van de ander ondersteunen en de mijne uit het oog verliezen.

En toch rijd ik nu zomaar weg — een roep volgend die ik zelf niet begrijp. Op weg naar een huis dat me roept, vier dagen rijden van hier.